

[Aksel Larsen.]

er der ikke. Man kan håbe, at Romtraktatens bestemmelser om arbejdskraftens frie bevægelighed ikke vil blive fortolket alment; men der er nu størst mulighed for, at dette håb er forfængeligt. Man kan håbe, at Danmark ved en tillægsprotokol kan få sat traktatbestemmelserne om udenlandske statsborgeres ret til at investere og at opkøbe industrivirksomheder i Danmark ud af kraft; men grundlag for håbet findes ikke, hvortil kommer, at snigende opkøb gennem erhvervelse af aktiemajoriteter jo ikke vil kunne forhindres. Man kan håbe, at traktatbestemmelserne om udenlandske statsborgeres ret til at drive erhvervsvirksomhed på det danske søterritorium, altså fiskeri, kan blive begrænset, skønt chancerne herfor synes lig nul; men selv den højtærede udenrigsminister vil formentlig erkende, at fiskerifartøjer fra de seks lande under alle omstændigheder vil få adgang til at lande deres fangst i nordjyske havne. Man kan også håbe på at få lov til at bibeholde toldfriheden for råvarer og f. eks. skrot fra tredjelande og dermed værne stålvalseværket i Frederiksværk mod at blive udkonkurreret; men ingen kan forklare, hvad man bygger dette håb på. Man kan håbe at få lov til stadig at købe de billigere polske kul; men man må nu betænke, at der ligger bjerge af usolgte kullagre i Ruhr, og at jern- og stålunionen ikke er et filantropisk foretagende.

Man kan naturligvis også fortsat — ja, ikke håbe, men påstå, at dansk landbrug kommer ind i et tusindårsrige med stigende afsætning og højere priser; men selv om også England skulle gå ind i fællesmarkedet, må man regne med den hårde kendsgerning, at de seks er på vej til at blive selvforsynende med landbrugsvarer allerede nu, og at Frankrig allerede er blevet en følelig konkurrent til Danmark på det engelske marked. Det eneste, der er sikkert, er formentlig, at kornpriserne vil stige ganske betydeligt, og ud fra det snæversyn, der karakteriserer visse kredse, forstår jeg så godt, at det store landbrug er lykkeligt ved disse udsigter; men de er ikke lystelige for husmændene og for størstedelen af de mellemstore landbrugere og slet ikke for den øvrige befolkning.

Da vi drøftede fællesmarkedet i august,

foregøgledes det os, at hvis Danmark blot indgav ansøgning om optagelse, var der store muligheder for at blive deltager i forhandlingerne mellem de seks om fællesmarkedets landbrugsordning. Man skulle tro, at selv i udenrigsministeriet var man kommet til ædruelig erkendelse, da Frankrigs udenrigsminister, Couve de Murville, på sin pressekonference i København den 2. september brutalt erklærede, at selvfølgelig ville Danmark som ikke-medlem ikke få lov at snakke med om landbrugsordningen. Hvilken slutning drog imidlertid udenrigsministeren af den franske udenrigsministers erklæring? Jo, gennem Ritzaus Bureau meddelte udenrigsministeriet — jeg beder om tilladelse til to korte citater — at

„der råder optimisme og ikke pessimisme hos de danske myndigheder efter den franske udenrigsminister Couve de Murvilles besøg her, og det understreges i udenrigsministeriet, at man hos den franske regeringsrepræsentant mødte større forståelse for de særlige danske landbrugsproblemer, end man havde turdet vente. Der er således stadig forventning om, at Danmark vil få lejlighed til på en eller anden måde at påvirke fællesmarkedets landbrugsordning.“

Ja, en sådan slutning vovede udenrigsministeriet at drage af den franske udenrigsministers kategoriske erklæring om, at vi ikke ville få lov til at snakke med.

Men hvor længe var Adam i Paris? Et par dage senere var fællesmarkedets, man har vel lov til at sige landbrugsminister, hollænderen Mansholt, i København og erklærede på sin pressekonference — jeg henholder mig til Politikens referat — at „de nye medlemmer vil ikke kunne få indflydelse på landbrugspolitikken, før deres medlemskab er formelt i orden. Men landene vil blive informeret, så de kan tilpasse sig!“

Vi vil altså bagefter få at vide, hvilken landbrugsordning de seks har lavet, og så kan vi få lov at tilpasse os.

Ja, der er endnu ikke kommet nogen meddelelse fra udenrigsministeriet om, at man efter Mansholts erklæring anser det for bevist, at Danmark vil få indflydelse på landbrugsordningen i de seks. Denne tavshed er faktisk allerede et fremskridt.